

kan være Vink for Lovgivningsmagten. Jeg vilde endog være tilbøjelig til at tro, at hvis man fra alle Sider i Kommissionen gik til Arbejdet med tilstrækkelig Resignation og Beslutsomhed, vilde man kunne udføre en Samarbejden af disse Typer, der var tilfredsstillende. Jeg tænker mig i Virkeligheden 3 Hovedtyper. I den ene lægger man afgørende Vægt paa en vis Kundskabstilegnelse og mener, at man derved uvilkaarlig højner Lærerne. Der er dernæst en Type, hvor man mener, at man ved at tumle med Lærerne paa en selvstændig, laboratoriemæssig, universitetsartet Maade kan skabe en veludviklet og moderne Lærerstand. Og endelig er der en Type, hvor man vil sige: Det kommer først og fremmest an paa at skaffe Folk, der er egnede til at være Lærere i Folkeskolen. Selvfølgelig skal de have Kundskaber til Baggrund, selvfølgelig skal de være i Besiddelse af en ikke ringe Selvstændighed, men først og fremmest skal Maalet være, at de skal være Lærere. Jeg tror, der er Mulighed for, at Kommissionen kan samarbejde disse Typer og derved komme til en Betænkning, der gør, at Forvirringen ikke bliver stor, men netop indskrænkes, saa at Betænkningen bliver en Vejledning for Lovgivningsmagten og Regeringen.

Tilbage er da Spørgsmaalet om Kommissionens Størrelse og Art. Efter det, jeg har sagt, og for øvrigt med den Tankegang som Baggrund, som det ærede Medlem fra Nørresundby gjorde gældende, er jeg klar over, at Kommissionen ingenlunde kan blive lille. Man kan forhandle om det, og jeg og mit Parti skal stille os saa venligt som muligt til en saadan Forhandling, men vi maa paa den anden Side sige, at hvis man her med Alvor og Grundighed gaar til Opgaven, vil det vise sig, at man ikke kan undgaa, at det danske Samfund i ret stort Omfang skal være repræsenteret. Det vil sige, at ikke blot Rigsdagen skal være repræsenteret, men at der skal være Repræsentanter f. Eks. for de pædagogiske Institutioner. At „Seminarieforeningen“ vil forlange at blive repræsenteret, er rimeligt, Danmarks Lærereforening vil forlange at blive repræsenteret, Købstadskolen maaske ogsaa, og Kvinderne, som venter et Kvinde-seminarium, vil maaske ligeledes forlange at blive repræsenteret, men først og sidst synes jeg, at det danske Samfund maa forlange, at almindelige Mennesker skal være repræsenterede i Kommissionen. Hvis der saa ogsaa skal være et Flertal af Rigs-

dagsmænd, tror jeg rigtignok, det vil være ganske umuligt at komme udenom, at denne Kommission maa have en ret betydelig Størrelse. Derfor er jeg tilbøjelig til at tro, at Ministeren har truffet det rigtige ved at foreslaa en Kommission paa 25 Medlemmer. Det spiller ikke saa stor en Rolle, om der er flere eller færre Rigsdagsmænd, men det kommer an paa, at Repræsentationen udenfor Rigsdagen er saa stor, at der er Lejlighed til alsidigt at besætte Pladserne. Derfor tror jeg, at det i det kommende Udvalg, som ogsaa jeg afventer, vil vise sig at blive ret vanskeligt, sagligt set, at komme udenom en Kommission af det Omfang og den Art, som Ministeren her har foreslaaet.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Fremme.

Ellinger: Det foreliggende Lovforslag har givet ærede Talere Anledning til at gøre en Række mere eller mindre almindelige Betragtninger gældende, og jeg maa maaske knytte nogle Bemærkninger til disse Udtalelser. Det er meget rigtigt, at der hos os er lovgivet meget lidt med Hensyn til Uddannelsen af Lærerne. Men een Ting er et Forholds Ramme, en anden Ting er dets aandelige Indhold, og det lader sig ikke nægte, at er Rammen her end i det væsentlige uforandret, er det aandelige Indhold af Undervisningen paa Seminarierne undergaaet store Forandringer og er fulgt med Tiden, og det er til syvende og sidst det vigtigste. Rammen er kun det underordnede, medmindre den er til Hinder for Udfoldelsen af det aandelige Liv indenfor Undervisningen.

Det ærede Medlem, som talte først (Nørgaard), gjorde i Begyndelsen en Række Betragtninger gældende, som jeg kan slutte mig til, hvorimod jeg maa tage nogen Afstand fra ham med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvad det kunde være naturligt at gaa over til ved en fremtidig Undervisning: f. Eks. at nedsætte Eksamensforordningerne, at indskrænke Lektielæsningen og nedsætte Hukommelsesstoffet o. s. v. Jeg vil meget advare imod, at man gaar for vidt i saa Henseende, thi Hukommelsen, som dog for Menneskene spiller en overordentlig stor Rolle, kan overhovedet ikke komme til at udfolde sig, medmindre den øves, og fremdeles skal den, der skal undervise, først og fremmest selv være i Besiddelse af en omfattende Kundskabsmasse, saa at man maa lægge Vægt paa Omfanget af de Kundskaber, som meddeles. Det er Betingelsen for at kunne lære andre noget,